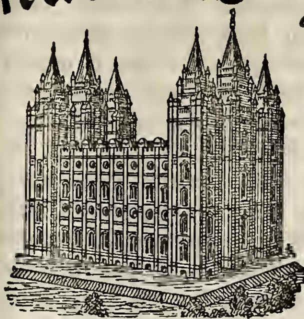
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. | 1 November 1903. | 52 Aargang.

Profeten Joseph Smiths Karakter.

Af **Willard Done**, Professor ved Salt Lake City Universitet.

Hos mange Mennesker kan Geniet virke ødelæggende, hos Andre forfremmende. En Ghengis Chan, en Attila eller en Timur maa i rigt Maal have besiddet de Egenskaber, som i deres Medmenneskers Øjne have gjort dem til store Mænd: Udholdenhed, uforfærdet Mod og Evnen til at være Fører. Hos andre fremragende Erobrere ere disse to Elementer, det forfremmende og det ødelæggende, ligeligt fordelte. Hos Washington havde det første Overtaget, hos Napoleon det andet. Derfor kalde vi Washington patriotisk og Napoleon ærgjerrig. Jo mere det forfremmende Element overgaar det ødelæggende, des større er ogsaa Patriotismen, enten det nu er i Retning af Regjeringskunst, industriel Organisation eller religiøse Omdannelser. Det skal være min Opgave i denne Artikel at fremstille den tidlige Udvikling af en Karakter, som i sin Natur var fuldstændig sammensættende — eller maaske rettere: „egnet til Nydannelse"; thi det var dens særlige Opgave at gjenoprette den rene, gamle Tro, saa at den kunde indtage den forfaldne Rettroenheds (Orthodoxi's) Plads.

I Ny-Englands første Aarrække, da man i social, politisk og religiøs Henseende i Reglen søgte at afpasse Forholdene efter de nye Regjeringsformer, saaledes som de indeholdtes i Forfatningen og dens tolv Ændringsforslag, blev Joseph Smith født i Vermont den 23 December 1805. Han kom til Verden paa et meget belejligt Tidspunkt. Religiøs Frihed var ved Vedtagelsen af det første Ændringsforslag til Forfatningen i Aaret 1791 bleven fuldstændig sikret; Menneskenes aandelige Modtagelighed for de nye Ideer var bleven vakt, og med det nye Aarhundrede begyndte en ny Æra. Det skulde blive en Tidsalder, der særlig udmær-

kede sig ved sine Opdagelses-Genier, sine politiske og sociale Bevægelser og sine religiøse Nydannelser. Den sociale Jordbund — der paa Grund af Tidens nye Ideer og de voldsomme Revolutionskampe var undergaaet en fuldstændig Omvæltning og var bleven mættet af Patrioters Blod og Kvinders og Børns Taarer — var netop egnet til at frembringe nye Vækster, hvoraf nogle voxede frem som vilde og skadelige Skud og andre til en rank og herlig Stamme.

Fra sin Barndom i det landlige Hjem var Joseph ikke ukjendt med Sorger og Armod, og der gives ingen Ild, som sikrere brænder Ukrudtet ud af et Menneskes vel sammenføjede Karakter og efterlader det rene Guld, end netop Fattigdommen. I sine tidligste Drengeaar maatte han arbejde haardt. Dette Arbejde og den Mands-Tugt, som anvendtes i Ny-Englands Stater, dannede og hærdede hans Karakter i en saadan Grad, at det var ham muligt at modstaa de menneskelige Svagheder og Lidenskaber. Allerede i sit 10 Aar, da Forældrene rejste til Palmyra, New York, maatte Joseph bære sin Del af Savnene. I hans nye Virkekreds ventede der ham nye Pligter. Landet var uberørt af Agerdyrkerens Plov, og de store Skove kjendte endnu ikke til Nybyggerens Øxe. I dette haarde Arbejde maatte Joseph ogsaa tage Del, og paa den Maade blev hans oprindelig umodne og stive Karakter efterhaanden uddannet. Det var uden Tvivl godt, at han ikke havde Lejlighed til at faa ret megen Undervisning i Nabobyens Skole. Den Belæring, han efter fuldendt Dagværk fik ved den hjemlige Arne, var langt bedre skikket til at forberede ham til hans Livs ejendommelige Mission, end Grændsebyens Skoles halvsekteriske Lære vilde have været. I hans Barndom udviklede der sig hovedsagelig Egenskaber som Dristighed, Udholdenhed, Selvtillid, Gudhengivenhed og en sømmelig, men stærk Ydmyghed. Hans Opdragelse og Undervisning blev ligesom Jordens Bearbejdelse med Plov og Hakke, før Frøet nedlægges. Hans Sjæls Rækkevidde skulde i Barndommens vigtige Tidsperiode ikke ligge brak, men udvikle sig til en frugtbar Virksomhed. Han maatte være anderledes end Menneskene i Almindelighed for at kunne fuldføre sit Arbejde tilfredsstillende. Han maatte være uden Stolthed og Haardnakkethed, men Standhaftighed og Skaberkraft maatte være fremragende Egenskaber hos ham. Væsentligst for at han kunde gjennemgaa de særlige Besværligheder og Prøvelser, som han skulde lide, var det, at selv hans Barndom maatte antage en særlig Karakter. I intet Tilfælde var denne Sælsomhed i Egenskaber mere fremtrædende end i hans religiøse Følelser. Paa Bunden af hans Sjæl rørte der sig den dybeste religiøse Tænkning uden dog derfor at lade sig indvikle i de forskjellige Sekters Kampe i Nabolaget. Midt i alt dette, medens „Se her" og „Se der" stadig lød i hans Øre, medens Forbandelser og Raab om Skinhellighed slyngedes imod ham, blev han den Overbevisning tro, at den sande Vej endnu ikke var bleven vist ham. Det er vel sandt, at denne Overbevisning kun var af trosfjendtlig Art, men den var den eneste mulige Vej til den sikre Overbevisning, som han senere fik. Dog i den dybeste Tvivl og Uvished blev Guds Ord det Anker, han holdt sig fast ved for at bevare sin Tro paa den gamle Lære fra at blive skyllet bort

af de Bølger, Menneskene rundt om satte i Bevægelse. Til Trods for sit ungdommelige, umodne Sind kunde han allerede fremføre nøjagtige Bevisgrunde; han kunde iagttage Afvigelserne fra den gamle Kirke, den, som Kristus anerkjendte som sin egen, og han kunde gjennemskue de stridende Partier indenfor de samtidige Sekter. Derfor stod han paa „Loven og paa Vidnesbyrdet" og maalte med denne Maalestok de forskjellige Gudsdyrkelser, som Folk forelagde ham til Antagelse. Hvor meget han i denne korte Aarrække maatte gjennemgaa, er det umuligt at begribe for et Menneske, som ikke har kjæmpet under de samme Forhold.

„Vi leve i Gjerninger, ikke i Aar; i Tanker, ikke i Aandedræt; i Følelser, ikke i Tal. Vi skulle beregne Tiden efter Pulsslagene. Den lever mest, som tænker mest, som føler ærligst, som handler bedst".

Paa denne Tid fængede Religionen i hans Sjæl. Han blev ført hen til Forsamlingerne, som bleve afholdte af de forskjellige reformerte Troende, for at han der kunde finde Trøst, men i Stedet for blev han truet med Fordærvelse, naar han ikke vilde antage en af de afblegede Bekjendelser, som man fremstillede for ham. Helvedes Kvaler bleve udmalte med levende Farver for ved Frygt at drive Sjælen ind i Himlen. Hvormegen Indflydelse dette end har haft paa hans Ønske om Salighed, saa blev dog Vejen til Salighed med det samme borte for ham i dette Virvar af forskjellige Lærdomme. En Dreng med mindre Resoluthed vilde have benyttet Lejligheden til at modtage den første den bedste Religion, der meldte sig. Men Joseph Smith modstod Truslerne saavelsom de sekteriske Præsters Smigrerier og ventede med forberedt Sind paa, at Tidens Fylde skulde nærme sig.

Under disse Omstændigheder forskede han i Guds Ord og vendte sig endelig til Herren selv for at faa Vished. Drengen var netop fyldt sit 14 Aar og var traadt ind i den vigtige Tidsperiode, da Barndomstiden afløses af Manddomsalderen. Intet kunde passe bedre, end at Overgangen til fuldstændig aandelig og legemlig Kraft ledsagedes af en Opgave til Forfremmelse af hans aandelige Evner. Han var aandelig og legemlig bleven en Mand, og Mandens Uafhængighed skulde blive stillet paa den haardeste Prøve. Hvad det betød hos ham at modtage Faderens og Sønnens Aabenbarelse, og hvorvidt det i hans Drengealder bevirkede et Omslag, kunne vi ikke sige, men vi ere forvissede om, at alle hans aandelige Personligheds rosværdige Karaktertræk, hans Selvtillid, hans Gudhengivenhed, hans Taalmodighed, hans udprægede Flid, hans Arbejdskraft og hans Selvopofrelse bleve styrkede derved. Havde han ikke set Gud? Havde han ikke udholdt Glandsen af hans Herlighed? Blev Sandhedens Fylde ikke lovet ham, for at Mørket kunde blive fordrevet? Kunde han ikke nu staa som en Mand blandt Mænd og, hvis det var nødvendigt, selv staa imod Alle? „Jeg ved, thi jeg har set" kunde han triumferende udraabe baade paa Prædikestolen, i Retssalen, i Fængslet og i Pøbelens Hænder.

Samtidig med, at hans ejendommelige Erfaringer forøgede hans gode Egenskaber, blev hans Samvittighed mere ømtaalelig overfor hans mindre Fejl. Da hans Arbejde ofte bragte ham i Selskab med Mænd og Drenge,

som vare langt borte fra den gudelige Vej, begik han uden Tvivl ofte smaa Fejl, som for hans modtagelige Sind toge sig ud som store Forbrydelser. Det er sandsynligt, at de Beskyldninger, som hans Fjender i senere Aar saa hyppigt slyngede imod ham for Tyvagtighed, Løgn, Plumphed o Daarligdom, stamme fra, at han selv saa frit bekjendte sin Fejl.

Men det, som mest berørte ham i Aarene efter hans første Syn, var hans tilsyneladende fuldstændige Forladthed. Han fortalte om det Syn, han havde haft, til sine Nærmeste — de bespottede ham; han fortalte det til Fremmede — de forhaanede ham; han fortalte det til foregivne Kristi Tjenere — de overøste ham med Fornærmelse og Forfølgelse. Det er ganske vist sandt, at Medlemmerne af hans Faders Familie gave ham delvis Ret; men den Omstændighed, at hele den øvrige Verden ikke blot forkastede hans Paastand, men gjorde den til Gjenstand for Spot og Modsigelse, Bagvaskelse og Forhaanelse, gav Drengen Indtryk af, at han var helt forladt af sine Venner. Han kunde ikke faa noget bestemt Svar paa sine Bønner, ingen Forsikring om, at han stadig var den af Gud udkaarede. Det syntes, som om hans Udvikling stod stille, som om hans spirende Mandighed skulde tilintetgjøres ligesom Frugterne, der ødelægges af Foraarsfrosten.

Hans Ensomhed kunne vi sammenligne med Napoleons paa St. Helena; men han blev dog behandlet med al mulig Opmærksomhed af det engelske Tjenerskab. Vi kunne sammenligne den med de Lidelser, den Foragt og Spot, Washington led ved Valley Forge; men han havde dog tro Soldater ved sin Side, som fuldtud vare ham hengivne. Vi kunne sammenligne den med de Forhold, under hvilke „Jomfruen fra Orleans" levede før sin Henrettelse; men hun havde dog nogle faa trofaste, og hendes Gud trøstede hende. Hans Forladthed var imidlertid mere end blot legemlig og sanselig; den var af en aandelig Natur; den lignede noget nær Frelserens Ensomhed, da han i sin Sjælekval udraabte: „Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?"

Ikke saaledes at forstaa, at han følte sig fuldstændig forladt af Gud. Men de Forhaanelser, han var Gjenstand for fra sine Medmenneskers Side, syntes i hans ungdommelige Øjne at være Bevis paa, at Himmelens Gunst havde forladt ham; senere erkjendte han, at de snarere vare et Bevis paa, at han vedblivende var begunstiget. Nogle Aar senere skrev han om dette Tidspunkt af sit Liv: „Jeg har siden tænkt, at jeg følte ligesom Paulus, da han forsvarede sig for Kong Agrippa og fortalte om det Syn, han havde haft, da han „saa' et Lys og hørte en Røst", men der var kun Faa, som troede ham; Nogle sagde, at han talede Usandhed, Andre, at han var gal, og han blev derfor haanet og spottet; men alt dette tilintetgjorde ikke Virkeligheden af hans Syn. Han havde set et Syn; han vidste, at han havde, og al Forfølgelse under Himmelen kunde ikke forandre det; selv om de vilde forfølge ham til Døden, vidste han dog og vilde vide til sit sidste Øjeblik, at han havde baade set et Lys og hørt en Røst tale til sig, og den hele Verden kunde ikke faa ham til at tænke eller tro anderledes.

Saaledes var det ogsaa med mig; jeg havde virkelig set et Lys og midt i dette Lys to Personer, og de eller en af dem talede virkelig til mig, og skjøndt jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde set et Syn, var det ikke des mindre sandt, og medens de hadede og forfulgte mig samt talede allehaande Ondt imod mig uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit Hjerte: Hvi forfølges jeg, fordi jeg taler Sandheden? Jeg har virkelig set et Syn; og hvo er jeg, at jeg kan imodstaa Gud? Eller tænke Menneskene at faa mig til at nægte det, jeg virkelig har set? thi jeg havde set et Syn; jeg vidste det, og jeg vidste tillige, at Gud var vidende derom, hvilket jeg ikke kunde nægte, heller ikke turde jeg gjøre det. I det mindste vidste jeg, at dersom jeg gjorde det, vilde jeg forsynde mig mod Gud og komme under Fordømmelse."

Det var denne Tilstand af Frygt, Angst og allehaande Fristelser, som bragte Drengen til at anvende Bønnen som det bedste Middel til at faa Vished om, at han stadig var den af Gud Benaadede. Han havde overstaaet Ventetidens og Tavshedens Prøve — en Prøve, der vilde have udtømt et mindre modstandsdygtigt Menneskes Kræfter. Hos ham var Udholdenheden, Taalmodigheden, Langmodigheden, Gudhengivenheden, Standhaftigheden og alle andre for en Guds Mand nødvendige Egenskaber blevne indpodede og udviklede i Karakteren. Efter at han havde modtaget en saadan Undervisning, er det intet Under, at han var istand til at modstaa Fristelserne og bære de Prøvelser, der fulgte med hans senere Liv som en Guds Profet.

Men hvor fast end Troen er, saa kan man dog ikke vedblivende vente paa et afgjørende Vidnesbyrd fra Gud. Joseph bad derfor ogsaa alvorligt Herren om et Bevis paa hans Anerkjendelse for derved at kunne bortjage den Tvivl, der havde trængt sig ind i hans Sind. Det var efter denne vedholdende Bøn, at Englen Moroni endelig kom tilsyne. Indtrykket af hin Sammenkomst havde blivende Værd. Det var bestemt, at det skulde være saaledes. Der kunde ikke være anden Hensigt med det tre Gange gjentagne Besøg og den dermed følgende Undervisning. Ved dette Sendebud blev Drengen ikke alene beroliget, men ogsaa styrket til fremtidige Prøvelser. Han blev advaret mod forskjellige Farer. Havde han tidligere maattet udholde sine Kammeraters Stiklerier, Haan og Foragt, saa maatte han nu taale deres bitre Had og deres hæftige personlige Angreb. Satans hidtilværende begrændsede Modstand skulde nu blive ligefrem angribende. Kniplen, Arrestordrer, Smædeskrifter, ja, endog en Morders Kugle skulde nu benyttes imod ham.

Den Taalmodighed, hvormed han midt i denne levende Modstand i fire Aar ventede paa at komme i Besiddelse af Pladerne, fortjener vor dybeste Beundring. Fra Sammenkomsten og Undervisningen af Englen, som han havde glædet sig over, og fra det Øjeblik, da Dækket blev løftet fra Stenkassen paa Højen Cumorah, vendte han sig beredvillig til sit møjsommelige Arbejde og ombyttede jordiske Ting med himmelske. Hans første Tanke gjaldt hans Pligt, og den opfyldte han i de følgende fire Aar ved at hjælpe sin Fader med hans byrdefulde Arbejde. Ligesom den unge

Jesus vendte tilbage fra sin lærerige, aandelige Samtale med de Vise i Templet og indtog sin Plads i Tømmermandens Værksted, saaledes vendte Joseph ogsaa efter sin opløftende Sammenkomst med en Engel atter tilbage til sin sædvanlige Gjerning. Men han glemte aldrig at møde Englen en Gang om Aaret paa det bestemte Sted for at modtage Belæring og Opmuntring af denne. Det var ham som en Aarsfest, en hellig Sjælefest. I Løbet af denne Tid modnedes han til Mand.

Her maa det vel være paa sin Plads at indskyde en Beskrivelse af Profeten, saaledes som hans Venner skildre ham. Tænk eder en ung Landmand, hvis Legeme Arbejdet har hærdet, men ikke bøjet, sex Fod høj, rank, med smidige, veldannede Lemmer og værdige Skridt; stærk og flink, den bedste Athlet i hele Omegnen; lyseblaa, fremstaaende og udtryksfulde Øjne, som om de vilde gjennemskue enhver Karakter og forstaa Alt; brunt, lokket Haar, lys, næsten gjennemsigtig Teint; Ansigtstrækkene stille, med kongeligt Udtryk. — „Født til at regjere og sin Fødselsret bevidst". Hans Sind var lige saa værdigt som hans Legeme, uden Spor af Pral eller Smiger eller vigtig Herskesyge. Livlig, intelligent, altid beredt til at tage en Beslutning og hurtig til at bringe den i Udførelse; han var næsten for højhjertet. Han var dydig; hvad man har paaduttet ham i modsat Retning, stammer fra Dydens Fjender. Han var forstandig og ejendommelig, saaledes som det Værk, han skulde fuldbringe, krævede det. Hans Renhed og ufordærvede Karakter muliggjorde hans stadige Samkvem med Himlen. En saadan Ungdom var meget lovende, og hans Manddom indfriede alle Løfterne.

Man skulde tro, at den stadige Uro, den vedvarende Fare og Menneskenes voxende Mistro imod ham vilde gjøre ham fortrædelig, gjøre hans Sind gnavent og ham selv gammel før Tiden. Men dette var saa langt fra Tilfældet, at det tvertimod fremhævede hans Naturs Sagtmodighed og Mildhed. Hvis hans Medfølelse overfor Enkelte svækkedes, udøste han den i saameget rigere Maal overfor Andre. Naar hans Sind var træt og nedtrykt af aandelige Sorger og legemlige Farer, vendte efter udstaaet Trængsel hans Frimodighed i saa meget stærkere Grad tilbage; naar han var forladt af Mennesker og berøvet verdslige Behageligheder, satte han i saa meget højere Grad sin Tillid til Gud. Saaledes gik det til, at han var en selskabelig Mand. Han forstod allerede som Dreng fuldstændig, hvilket Værd det havde for de menneskelige Egenskaber at komme i et nært Forhold til Gud. Hans Karakter rummede ikke Spor af Ubønhørlighed, Eneboerliv eller Uforskammethed. Det var ikke hans Mission at kaste med Ild paa sine Forfølgere, at sende vilde Dyr imod sine Bagvadskere eller at slaa Baalspræsterne ihjel med Sværd. Det var snarere hans Arbejde som Mand og Dreng at oprette Tilflugtssteder for de Fattige og Betrængte, at trøste de Syge og forkynde Fredens Evangelium for de Fattige i Aanden. Som Exempler paa denne Mission kunne nævnes, at han og hans Hustru ved deres eget Bord med Velvillie og Værdighed bespiste de Umennesker, som fængslede ham; at han prædikede Evangeliet for de Tropper, som havde svoret at ville dræbe ham, og at han erklærede sig ligesaa beredt til at

dø for Fremmede som for Venner. Han var i høj Grad frimodig. Han var aldrig lykkeligere, end naar han til sine Venner eller endog til sine Fjender kunde uddele Penge eller Ting, der vare kjøbte for Penge. Heller ikke manglede han Humør. Midt iblandt Sorger, som vilde have gjort et mindre haabefuldt Menneske modløs, kunde han være overgiven og spøgefuld. Ved at fløjte, synge, brydes, spille Bold, lege o. s. v. viste han Verden, at hans Aand, trods de svære Lidelser, han havde at bære, stedse levede højt over jordiske Ting og havde Del i Evighedens Lys og Glæde.

„Lad os nu, da jeg har overvundet Dem i Bevisførelse, spille Ringspil," kunde han sige til Præster, som vare komne tilkort i Debatten. Han viste sin Kraft i Brydning og sin Færdighed i Leg, og naar han umiddelbart derefter blev kaldet til at velsigne uskyldige Børn, viste hele hans Personlighed sig i Aandens og Livets Magt og „den frelsende Kraft".

Saaledes udviklede denne store Mands Liv sig. Profetisk Magt, myndig Aand over Menneskene, Tiltrækningskraft formedelst Guds Aand, Personens og Aandens Værdighed — alt dette viste sig allerede i hans Ungdom i stort Maal og modnedes og fuldkommengjordes i hans Manddomsalder. Hans Natur var kongelig Værdighed og Magt. Om han dadlede en fejg Præsident for hans modløse Underkastelse af Politikere; om han modsatte sig sneverhjertede Statsmænds Spidsfindighed; om han med Ørneøjne og Løvestemme bebrejdede sine haanende Fangevogtere; eller om han som en beskeden, men ophøjet Gjæst bragte Raad og Visdom fra Himlen til Jorden — stedse var han et fuldkomment Exempel paa den overordentlige Magt, som forstaar at handle, naar Tid er.

Tiden forandrede ham ikke; det skulde da være, at den modnede og fuldstændiggjorde hans Karakter. Endskjøndt de Begivenheder, han oplevede i sin Ungdom, vare af stor Vigtighed, vedblev han dog at være en ydmyg Guds Tjener. Overgivelsen af Pladerne, Oversættelsen af Mormons Bog, Gjenoprettelsen af Præstedømmet, Kirkens Organisering, Overleveringen af Abrahams Bog, Bygningen af Templer, Grundlæggelsen af Byer og Ledelsen af sit Folk ved de rette Love — alle disse Ting indtraf i hans unge Liv uden dog at forandre dets regelmæssige Løb; han selv var mægtigere end alle disse Tildragelser. Smerte, Pine og Sorger hjemsøgte ham ofte, men han fortvivlede aldrig. Og selv da han stod overfor den haardeste af alle Prøver, Døden, mødte han den med et Smil som et Barn, der sover ind.

En amerikansk Forfatter har givet en Fortegnelse over de Mænd, som have fuldført et stort Værk i deres fremrykkede Alder. Han nævner Spielman, Franklin, Dryden, Scott, Alffeni, Dr. Arnold, Hall og Händel. Der findes Andre, som have udført deres Værk i Ungdommen, saasom Alexander, Napoleon, Joan, Burnes og mange andre. Fremragende blandt disse er Joseph Smith. Han var virkelig en ung Karakter i Historien. Hans første Syn i det 14 Aar; hans andet i det 17; Overgivelsen af Pladerne i det 21; deres Oversættelse i det 23; Gjenoprettelsen af Præstedømmet og Organiseringen af Kirken i det 24;

Zions Lejr i det 28 og hans Martyrium i det 39 Aar. Naar man regner Tiden efter Pulsslag, Lidelser, Arbejdets Mængde og Indflydelsens Magt, var Joseph Smiths Ungdom sikkert mere end de sædvanlige 70 Leveaar.

Denne Dom over Profeten Joseph Smith er ikke skrevet ud fra et kritikløst Sværmeri; den er ikke skrevet af En, der maaske kunde føle sig forpligtet til at rose ham imod bedre Overbevisning. Men den er et Udtryk for min Agtelse, for min alvorligste og inderligste Anerkjendelse af ham, som jeg for flere Aar siden havde Lejlighed til at studere, og hvis Liv jeg da lærte at kjende — ham, hvis Værk Verden en Gang vil komme til at anerkjende som et af de mest ophøjede. (»Era«.)

Moral og Religion.

Man træffer undertiden Folk, som paastaa, at de slet Intet have med Religion at gjøre; samtidig foregive de dog at tro paa de moralske Princippers Praxis. Saadanne Folk synes ikke at forstaa, at Moral er Religion — at Kristi Evangelium er et System til Udvikling af moralske Principper. Uden Moralitet vilde Religionen kun være en tom Form, og uden Bistand af Evangeliets Love kan Moralitet ikke blive bragt til Fuldkommenhed. Der gives ingen Grændselinie mellem Moralens og og Evangeliets Love. Evangeliet indeslutter i sig Alt, og hvilketsomhelst moralsk System, der ikke omfatter alle den sande Religions Principper, er ufuldkomment eller ufuldstændigt. Man vil maaske sige, at Lydighed mod Evangeliet forlanger Overholdelse af Ting, der ikke staa i nogensomhelst Forbindelse med Moralitet. Det er sandt, at Evangeliet foreskriver Ordinancer og Pligter, som tilsyneladende ikke ere nødvendige for at kunne overholde de moralske Principper. De synes at være vilkaarlige Fordringer. Men naar Filosofien i disse Evangeliets Anordninger bliver forstaaet, vil man opdage, at de ikke ere andet end nødvendige Hjælpemidler til Udøvelsen af moralske Principper.

Bønnen kan f. Ex. af Nogle betragtes som en blot og bar religiøs Pligt, der slet ingen Forbindelse har med de moralske Forpligtelser. Hvis Bønnen kun var en Form, kunde der være noget sandt i dette. Men Bønnen tjener til at opnaa himmelsk Bistand, saa at vi blive bedre i Stand til fuldstændig at udføre vore moralske Pligter. Uden Herrens Bistand kan en Person ikke føre et strengt moralsk Liv, og derfor er Bønnen ligesaavel en Del af Moraliteten som Religionen. Hvem, der fører et moralsk Liv, kan ikke være andet end religiøs, i det mindste hvad hans Lydighed mod det, han betragter som moralske Love, angaar. Men saa længe han alligevel forkaster Evangeliets Ordinancer som unødvendige for en moralsk Udvikling, saa længe naar han ikke den moralske Fuldkommenhed, der kun naas af dem, som vise Lydighed mod alle Evangeliets Fordringer. (»Juvenile Instructor«.)

---

1 November 1903.

Aabenbaring og Spiritisme.

En æret Indsender beder os forklare Forskjellen, saaledes som vi forstaa den, paa Aabenbarelser, som gives til „Mormon"-Kirkens Ledere, og paa Aandemeddelelser eller, som Spiritisterne udtrykke det, „Underretninger erholdte ved Dødeliges Omgang med Aander, som ere befriede fra deres Legemer og gaaet hinsides Sløret".

Vi mene, at der er en himmelvid Forskjel paa dem. En Aabenbarelse fra Gud maa ubetinget være af en højere Nødvendighed, en renere Karakter og en større Sandhed end en Meddelelse fra et menneskeligt Væsen, selv om dette er skilt fra sit jordiske Legeme. Den førstnævnte maa vi betragte som ufejlbarlig, medens den anden ikke har større Betydning, hvis den i det hele taget har nogen, end om den her i Livet blev givet fra et Menneske til et andet.

Gud regjerer, og hans Ord er Sandhed. Det er hans Rettighed saavel at befale som at undervise, og han fordrer ubetinget Lydighed mod sine Love og hellige Ordinancer. En saadan Lydighed er imidlertid ikke nødvendig overfor de stundom tvivlsomme Meddelelser, som et Menneske giver til et andet, hvad enten det sker her i Livet eller efter Døden.

Det maa i høj Grad betvivles, at de Meddelelser, som siges at komme fra Aandeverdenen, virkelig ere, hvad de give sig ud for at være. Een Ting er sikker, og det er, at der er forbundet en stor Del Bedrageri med mange af dem. Selv bortset fra de Bedragerier, som de saakaldte „Medier" (Mellempersoner) og Psychomaner (Spaasigere, der fremsætte Spørgsmaal til de Døde) have gjort sig skyldige i, saa er det langtfra sikkert, at de Magter, som siges at kontrollere Medierne, virkelig ere Afdødes Aander; og hvis de ere det, saa opstaar det Spørgsmaal, om de tale med Autoritet i Andres Navn, eller om de kun bedragerisk udgive sig for at være dem, som de paa denne Maade forestille.

Medierne selv blive ofte i denne Henseende lige saa meget bedragne som dem, der tage saadanne Forbindelser for gode Varer i den Tro, at de virkelig komme fra deres afdøde Venner.

Det er uden Tvivl sandt, at de spiritistiske Aabenbarelser i flere Tilfælde synes at komme fra Personer, som have forladt dette Liv, og at de berøre virkelige Gjerninger og Hændelser, om hvilke Ingen kunde vide Noget undtagen dem, som vare delagtige deri, og de aabenbare maaske for første Gang skjulte Kjendsgjerninger for de Levende. Det hænder ogsaa ofte, at Tildragelser — kun kjendte af dem, som man af nærliggende Grunde kan slutte sig til kunne aabenbare dem, og af dem, til hvem de ere meddelte — tilkjendegives ved „Seancer" og bibringe

Tilhørerne den Overbevisning, at det er et Budskab fra de Døde. Men alt saadant kan udføres, uden at de Aander, som engang vare iførte Legemer og boede her paa Jorden, behøve at være nærværende.

Langt tilbage i Historien befalede Gud sit Folk, at de ikke skulde henvende sig til Nogen, som omgikkes med onde Aander, eller til Sortekunstnere, det vil sige saadanne, som foregave at staa i Samkvem med Døde eller paa lignende Vis gave sig af med Aandemaning. Og der blev givet dem den Formaning, at naar de ønskede Oplysning om Noget (Es. 8: 19), saa skulde de søge deres Gud og ikke de Døde gjennem Medier, som vare under hans Fordømmelse. Det er tydeligt nok ifølge baade Gamle og Nye Testamente, at det var onde Aander og ikke afdøde Menneskers Aander, som toge Herredømme over saadanne, der underkastede sig dem, og paa den Maade bedroge og ledte dem til al Slags Daarskab. Og vi nære ikke den ringeste Tvivl om, at netop det samme er Tilfældet i Nutiden.

En Omstændighed ved denne Sag, som danner den største Forskjel paa Guds Aabenbaringer til Mennesket i Fortid og Nutid og paa de spiritistiske Meddelelser, er den, at de første sprede Lys og Sandhed, Kundskab og Lærdomme, som ere af evig Værd for Menneskeslægten, medens Spiritismen i Hovedsagen ikke er andet end slet og ret Gjentagelse af velbekjendte Anskuelser, som man aldeles ikke behøver nogen overnaturlige Midler for at tilkjendegive. Enkelte af disse spiritistiske Ytringer røbe en saa ringe Intelligens hinsides, at de af Nogle ere benyttede som et Argument mod Selvmord, idet de gjøre gjældende, at Forstanden ifølge disse Aanders ringe Intelligens fordærves under Overgangen „til den anden Side".

Vi vide naturligvis, at guddommelig Aabenbarelse fornægtes af Mange i vor Tid, men vi tale nu fra vort eget Standpunkt, fra vor Tro paa Gud, vor evige Fader, som et fuldkomment Væsen, som højt ophøjet styrer og regjerer ved evige Love, paa hvis Magt der ikke er nogen Ende, og som endnu er villig og rede til at meddele sig til sine Børn paa Jorden, naar de med Oprigtighed søge ham i Aand og Sandhed. Vi tro, at vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, ville lede og undervise Menneskenes Børn ved de rette Midler, og at de ved den rette Myndighed ville meddele dem den Helligaand, som oplyser Sjælen og bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen og de frelsende Principper.

Guds Aabenbaringer gives ved de af Herren selv bemyndigede og udvalgte Talerør. Og der er en Orden forbundet dermed, som helt og holdent savnes i de foregivne Tilkjendegivelser fra Afdødes Aander. Disse Aander synes at komme tilstede ved ethvert Vink og at løbe efter Enhver, som kalder paa dem, men hverken de, som søge dem, eller de, som paatage sig at være Medier for de formodede Meddelelser, behøve

at være retfærdige eller endog moralske i deres Tanker og Opførsel. Dermed er ikke sagt, at vi bedømme Lærens Tilhængere som usædelige, men vi ønske at fæste Opmærksomheden paa, at et i Ord og Gjerning rent Liv er ikke fornødent for at staa i Forbindelse med en Klasse af Aander, som nedlader sig til at tage Hensyn til ubeføjede Ønsker og Indfald fra nysgjerrige Personer baade her og der.

Budskaber, om hvilke det paastaas, at de komme fra den usynlige Verden gjennem Spiritismen, ere upaalidelige og ofte vildledende. Intet oprindeligt, ejendommeligt (d. v. s. forud ubekjendt) eller praktisk til Menneskehedens Oplysning og Fremadskriden er udsprunget fra denne Kilde, men i mangt og meget det modsatte, naar de til Exempel, som paa en vis Tid i Amerika, forkyndte den løse Forbindelse mellem Kjønnene og lignende. Guds Aabenbaringer ere, naarsomhelst de gives, lempede efter Menneskenes Fatteevne og Tilstand, og naar de iagttages, fremme de Dyd og opmuntre til Enighed; de lutre Sjælen, forøge Intelligensen og give et Indblik i det hinsidige Liv. Og ved den Helligaands Gave og Kraft modtager hver Sjæl, som adlyder de himmelske Fordringer, et Vidnesbyrd om deres evige Sandhed. Det er det „uryggelige profetiske Ord", som vi gjøre vel i at agte paa ligesom paa en Lampe, der oplyser i Mørket, indtil det gryer ad Dag, da der vil herske større Klarhed, og da „Jorden er fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund".

Ældste C. A. Carlson

fra Salt Lake City, Utah, som i omtrent fire Aar — først under Præsident Andreas Petersons og senere under Præsident Anthon L. Skanchys Ledelse — ufortrødent og fortjenstfuldt har virket som Skriver og Oversætter til »Nordstjärnan« og som Missionskontorets Sekretær, afrejste fra Kjøbenhavn d. 21 Oktober paa Vej til sit Hjem i Utah. Ældste Carlson kom hertil fra Utah d. 27 Marts 1900 og virkede en kort Tid i Stockholms Konference, hvorefter Præsident Peterson kaldte ham til Missionskontoret i Kjøbenhavn, hvor han siden har arbejdet. Et talende Bevis paa hans Dygtighed til dette Arbejde er det, at Præsident Skanchy i høj Grad værdsatte hans Bistand og af den Grund forlængede hans Missionstid betydeligt ud over den sædvanlige. Broder Carlson tilbragte kort før sin Afrejse et Par Maaneder paa Besøg hos Slægtninge og Venner i Sverige og forlod Kjøbenhavn, fulgt af alle de Helliges og Medarbejderes bedste Ønsker. Alle give ham det Vidnesbyrd, at han var en en exemplarisk ung Mand, og vi haabe, at han hjemme maa finde den Lykke, han fortjener, og altid lade sig lede af Herrens Aand.

Ankomst og Beskikkelse. Ældste Ernst Swalberg fra Gunnison, Utah, ankom til Kjøbenhavn d. 5 Oktober og beskikkedes til at missionere i Malmö Konference.

Afløsning. Ældste Lars P. Nelson, som har virket i Missionen omtrent to Aar, sidst i Kjøbenhavns Konference, blev ifølge telegrafisk Begjæring uformodet afløst og afrejste d. 5 Oktober til sit Hjem i Brigham City, Utah. Flere af hans Børn vare nemlig haardt syge. Broder Nelson har i nogen Tid virket som Sangleder i Kjøbenhavn. Vi ønske ham og hans Familie de bedste Velsignelser i Fremtiden og haabe, at han maa finde alle sine Kjære i god Behold.

Endvidere ere følgende Ældster ærefuldt afløste fra de paagjældende Konferencer med Tilladelse til at rejse til deres Hjem i Zion:

Carl A. Carlson fra Kjøbenhavn (Missionskontoret).
Soren Anderson fra Bergen.
Charles Olsen fra Malmö.
Hans Peter Poulsen fra Kjøbenhavn.
Arthur Halverson fra Trondhjem.
Arvid E. Anderson fra Stockholm.
Hans P. Bergen fra Stockholm.

Alle disse Brødre kunne vi give det gode Vidnesbyrd, at de have vist Iver og Nidkjærhed for Evangeliets Sag; det er vort Haab, at de rene Lærdomme, de have forkyndt, og de Erfaringer, som de selv have indhøstet, maa bære gode Frugter i Fremtiden; vi ønske dem en lykkelig Hjemrejse.

Forflyttelse. Ældste Christian Olsen jun. er forflyttet fra Christiania til Aalborg Konference.

Til Konference-Sekretærerne. Vi anmode venligst Sekretærerne om at indføre Halvaarsrapporten og Grenskontorernes eller Missionærernes Adresser i Referatet, som indsendes til „Skand. Stjernes" Kontor.

Fejl og Rettelse. I „Skand. Stjerne" for 1 Oktober staar Side 296: „i Residensstaden (Washington)"; læs: i Seattle, Staten Washington. For 15 Oktober Side 316 staar: „samme Kapitel om Gjenoprettelsen" . . . . (7: 5—6); læs: følgende Kapitel . . . . (14: 6—7).

Taksigelse.

De Hellige i Christiania bringe deres hjerteligste Tak til Sødskende baade i Zion og i Adspredelsen, som have givet af deres Midler til Opførelsen af vor nye tidssvarende Bygning, Osterhaugsgaden 27.

Vi bringe i Særdeleshed vor Tak til Missionspræsident Anthon L. Skanchy og forhenv. Konferencepræsident Villard A. Christophersen for deres trofaste Virksomhed og Tilsyn med Bygningens Opførelse.

Vi ere alle taknemlige mod vor himmelske Fader, fordi vi ere værdige til et saa helt igjennem bekvemt Missionshus, og fordi vi der have

Lejlighed til at mødes et i saa prægtigt Lokale, hvor vi nyde den samme gode og indflydelsesrige Aand, som i sin Tid altid gjorde sig gjældende i det gamle Hus paa den samme Tomt.

Vi nære de bedste Forhaabninger om Herrens Værks Fremgang i Christiania Konference. Vi ere overbeviste om, at dette Hus formaar at bære alle Udgifter, som ere forbundne med det, og vi vide med Vished, at det vil virke til Forfremmelsen af Guds Rige i disse nordlige Lande.

Vi bede, at Herren vil velsigne Enhver, der har ydet Hjælp og Bistand ved denne Bygnings Opførelse, der altid vil være til stor Velsignelse for denne Gren og Konference.

Paa de Helliges Vegne:

Christian Johannessen. Hans M. Nordlie.

Rudolf Stokseth.

(Bedes optaget i „Bikuben".)

Kirkens Apostolat.

(Af Ældste Joseph J. Cannon, Liverpool.)

Præsident Francis M. Lyman blev ved den sidste Generalkonference i Salt Lake City beskikket som Præsident for de tolv Apostles Raad, og Ældste George Albert Smith blev kaldet til et Medlem af samme Raad. Disse Udnævnelser ere en Følge af Præsident Brigham Young jun.s dødelige Afgang d. 11 April d. A. Kirkens udvalgte Forsamling af de Tolv er nu igjen fuldtallig.

Præsident Francis M. Lyman blev af Præsident John Taylor ordineret til en Apostel d. 27 Oktober 1880 og er det ældste Medlem af de Tolvs Raad. Han har siden da virket uafbrudt i sin Kaldelse og har i dette lange Tidsrum ikke maattet tilbringe en eneste Dag paa Sygelejet. Som bekjendt præsiderer han for Tiden over den europæiske Mission — hans tredie Mission i Europa. Det er et interessant Sammentræf, at Præsident Lyman ogsaa var borte fra Hjemmet paa en Mission i Arizona og det sydlige Utah, da han blev kaldet til Apostelembedet.

Ældste George Albert Smith er Søn af John Henry og Sarah Farr Smith. Hans Bedstefædre, George A. Smith og Lorin Farr, vare fremragende Personligheder i Kirken og toge virksom Del i Folkets Bosættelse i Vesten. George A. Smith blev ordineret til Apostel i 1839, kun 22 Aar gammel. Han virkede som Præsident Youngs første Raadgiver fra 1868 til 1875, da han døde. John Henry Smith, Faderen til den nyvalgte Apostel, blev i 1880 i en Alder af 32 Aar Medlem af de Tolvs Raad og er det endnu. For første Gang i Kirkens Historie virke Fader og Søn samtidig i dette Raad. Ældste George Albert Smith er, saavidt vi vide, 33 Aar gammel. Vi kunne med god Grund sige, at ingen Mand i hans Alder er bedre kjendt blandt Folket i Utah. Han

udviklede sig tidlig og var en Mand, da Andre i hans Alder endnu betragtedes som Drenge. Hans Løbebane som Forretningsmand begyndte i Zions Cooperative Mercantile Institution, hvor han efterhaanden hævede sig op til en anset Stilling. Præsident William McKinley udnævnte ham til de Forenede Staters Kasserer for de offentlige Finanser i Staten Utah, og han udførte sit Arbejde saa tilfredsstillende, at Præsident Roosevelt gjenvalgte ham til dette Embede, som han endnu beklæder. Hans Forretningsdygtighed og hans ærlige og punktlige Karakter ere godt kjendte. Ældste Smith har været en trofast Sidste-Dags Hellig fra sin Barndom. For nogle Aar tilbage udførte han en hæderlig Mission til Syd-Staterne. Han har altid været en ivrig Deltager i Søndagsskolens Gjerning og har i det sidste Aar præsideret over de gjensidige Uddannelsesforeninger i Salt Lake Stad. (»Mill. Star«.)

Om Evangeliets Forkyndelse.

I en Tale af Profeten Joseph Smith til Ældsterne i Kirtland Tempel mindede han dem om, at de skulde gaa ud i Verden i al Sagtmodighed og Besindighed og prædike Jesus Kristus og ham korsfæstet; ikke for at strides med Andre for deres Tros Skyld eller Religions-Lære-sætninger, men for at handle i Evangeliets Aand. Dette udtalte han som en Befaling og profeterede, at alle de, som ikke iagttoge det, vilde neddrage Forfølgelse over deres Hoveder, medens de, som gjorde derefter, altid skulde være fyldte med den Helligaand. Disse Udtalelser fremkom overfor Ældster, som lyttede til hans Undervisning og Raad, lige førend de skulde udgaa til deres forskjellige Missioner, og det er ligesaa passende for Ældster, som nu ere paa Mission, at erindre Profeten Josephs Ord.

Her er endnu et Undervisningspunkt i samme Aand:

„O, I Israels Ældster, lytter til min Stemme; naar I blive sendte ud i Verden for at prædike, taler da til Verden de Ting, som I ere sendte for at vidne om, prædiker og raaber højt: Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommen nær; omvender eder og tror Evangelium. Forkynder de første Principper og lader de løndomsfulde Ting være, hvad de ere, for at I ikke skulle blive overvundne. Indlader eder aldrig med Synerne om Dyr og Emner — Syner, som I ikke forstaa eder paa. Ældste Brown, naar du gaar til Palmyra, sig da Intet om de fire Dyr, men forkynd de Ting, som Herren har givet dig at tale om, nemlig Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse."

(»Elders Journal«.)

Grand-Juryen tilbageviser Rygterne om Polygyni.

Mange Rygter ere blevne udspredte af sekteriske Præster og Andre i Washington og paa forskjellige Steder over hele Amerika om, at Mormonerne i Utah fremdeles udøvede polygyniske Giftermaal stik imod Statens Love. Paa Grund af disse Rygter fremsatte den ikke-mormonske Statsadvokat i Salt Lake City Begjæring til en ligeledes ikke-mormonsk Dommer om en Grand-Jurys Indkaldelse for grundigt at undersøge de Rygter, som vare i Omløb. Vi gjengive derfor Rapporten, som angaar den Del af deres Undersøgelse, som følger:

„Vi begyndte strax Undersøgelsen af de herskende Rygter for Brud af Bestemmelserne i vor Stats Lovgivning, som siger, „at Polygyni eller Ægteskab med flere Hustruer for bestandig er forbudt". Vi have grundigt undersøgt alle Tilfælde, som ere komne til vor Kundskab gjennem Distriktsadvokaten og Borgerne, og som sagdes at have fundet Sted indenfor vor Jurisdiktion, men vi have ikke været istand til med betryggende Vished at kunne godtgjøre et eneste Tilfælde af Polygyni indenfor Rettens Omraade, siden Utah blev en Stat. Rygtesmedenes Fortællinger om dette Lovbrud se ud til at skyldes uskyldige Omstændigheder, som i andre Stater ikke vilde have foranlediget nogen Mistanke eller Skandale, men hvilke her, sandsynligvis paa Grund af tidligere Tilstande i vor territoriale Historie, have bemægtiget sig Sindene; og man har uden Bevis anmasset uskyldige Borgere et Lovbrud til deres Misfornøjelse og Fortræd og i høj Grad til Skade for vor Stat og dets Anseelse over hele Nationen. De, som skatte vor Stats gode Navn og Noboers Rettigheder, skulde herefter være mere omhyggelige med at sikre sig Kjendsgjerninger og Vidnesbyrd, før de tillægge Nogen dette Lovbrud."

(»Elders Journal«)

De Blindes Samtale.

Flere blinde Mennesker sad en Dag i ivrig Samtale og syntes at være fuldstændig enige. Samtalen drejede sig om, hvordan der saa' ud omkring dem.

„Verden er firkantet," sagde den ene.

„Ja, aldeles firkantet," lagde en anden til.

„Og Græsset, lad mig tænke mig om, Græsset er rødt," sagde en tredie.

„Aldeles rigtigt," sagde en fjerde.

„Og der er altid Mørke," svarede en femte.

„Ja, der kan aldrig være Tale om andet," sagde en sjette.

Paa den Maade vedbleve de at samtale og kom godt ud af det som de bedste Venner; men pludselig fik en af dem sit Syn, og han saa' da, at Jorden ikke var firkantet, at Græsset var grønt, og at der var lyst

overalt, hvorhen Solen kunde sende sine Straaler. Han skyndte sig strax at meddele sine Venner dette.

„Vi stakkels Taaber," sagde han, „vi toge helt Fejl, da vi talte om disse Ting, det kan jeg forsikre eder. Det kom ene og alene deraf, at vi vare blinde. Nu kan jeg se, og nu kunne I allesammen lære af mig og høste Nytte af min Erfaring".

„Nej, hør bare ham," sagde en af de andre.

„Ha, ha, ha!" lo en anden.

„Indbildske Nar," sagde en tredie.

„Uforskammede Bedrager," raabte en fjerde.

„Stakkels bedragne Kammerat!" sagde en femte.

„Bare List og Bedrageri," udbrød en sjette.

„Kan du da ikke bevidne det?" sagde han til En, der kom forbi og havde sit Syn.

„Bevidne det?" svarede denne; „jo, selvfølgelig, den Ting er klar, men af de Blinde kan man jo ikke vente andet. Hvis du vil have, at de skulle tro dig, maa du først sørge for at skaffe dem Øjne at se med; de kunne jo ikke se med dine. Du glemmer, hvorledes det gik dig, da du selv var blind".

Ros og Dadel.

„Saavel af Ros som af sin Skygge bliver man hverken større eller mindre". Ros og Dadel ere lige saa nødvendige for Mennesket som Regn og Solskin for Planten. Ligesom denne trænger til Solens oplivende og varmende Straaler for at kunne trives, saaledes trænger Mennesket til Ros og Anerkjendelse, for at Sjælens Evner ret kunne voxe og udfolde sig. Et Menneske, som aldrig ser sit Arbejde blive paaskjønnet, og som aldrig hører et rosende eller opmuntrende Ord til Løn for sine Anstrengelser, har Grund til at blive bitter i Sindet og mister den væsentlige Drivfjeder: Lysten til Arbejdet.

Men vi bør altid erindre, at Menneskers Ros ikke gjør vore Gjerninger hverken større eller mindre, og vi maa ikke indbilde os, at vort Arbejde er fuldkomment, fordi Nogen roser det.

Vi skulle fremfor Alt ingen Sinde jage efter Menneskers Ros; thi derved fristes vi let til at gjøre, hvad der er imod Guds Villie, eftersom Menneskene i Reglen finde mest Behag i det, som er syndigt for Gud.

Hvad vi end gjøre, skulle vi først og fremmest gjøre det for at bevare en god Samvittighed. V. N.

Indhold:

Kjøbenhavn 1903.
Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11. N.